

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

2

SKANDALINGIEJI SAMERFILDAI

DIANE GASTON

Nakties sugundyti

KnYGUTE.lt

Diane Gaston

NAKTIES SUGUNDYTI

Keturių knygų serija
"*Skandalingieji Samerfildai*"
Antra knyga

Versta iš Diane Gaston,
Bound by One Scandalous Night, 2016
© Diane Gaston, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2017

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0188-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

~1~

1815m., ankstus birželio 16d. rytas. Briuselis, Belgija

Briuselis skendėjo chaose.

Gatvėse trimitų gausmas aidu atsimušė nuo aukšto didžiųjų rūmų pastato be perstojo kartodamas, kad skelbiama mobilizacija. Visi pareigūnai ir kareiviai privalo prisistatyti į tarnybą!

Laukia mūšis.

Velingtoną pasiekė žinia, kad Napoleonas su savo kariuomene įžygiavo į Belgiją ir artinasi prie Briuselio, tad Velingtono kariai turėjo skubiai mobilizuotis ir sulaukyti priešą.

Leitenantas Edmundas Samerfildas iš dvidešimt aštuntojo pėstininkų būrio yrėsi per margą miestiečių minią, vinguriavo tarp gerai apsirengusių damų ir džentelmenų, laukiančių karietų, kurios juos iš Ričmondo kunigaikštienės puotos parveš namo. Kur tik ėjo, visur šūkavo vyrai, dejavo moterys, verkė vaikai. Į visas puses bėgiojo įvairiaspalves uniformas dėvintys kariai. Britų ir Hanoverio – raudono-

mis, belgų ir olandų – tamsiai mėlynomis, britų lengvoji kavalerija – žydromis, šauliai – tamsiai žaliomis uniformomis, škotai – languotais kiltais. Spalvų buvo kaip per karnavalą, visi lasktė įsitempę. Miestas buvo nelyginant parako dėžutė, kur riaušės galėjo įžiebtį menkiausia kibirkštį.

Edmundas stengėsi išlikti ramus. Jis persimetė krepšį nuo vieno peties ant kito. O, kad galva būtų blaivesnė... Vakarą praleido tavernoje, gerdamas ir lošdamas kortomis su kitais pareigūnais, kurių pareigos buvo per žemos, kad būtų pakviesti į kunigaikštienės puotą. Trimitams pakartojus šaukimą, dar kartą nuaidėjęs gaudesys Edmundą gerokai prablaivė.

Jis nusistūmė iki Marė gatvės šaligatvio. Jam kelią pastoję arkliai, vežimai, karietos, vyrai ir moterys, skubantys pėsčiomis. Margaspalviame kaleidoskope kitoje gatvės pusėje pastebėjo baltą viziją. Angelą pragare. Kol jis žiūrėjo, moters liemenį apsviję vyro darbininko drabužiais rankos. Ji ėmė kumščiais daužyti jo rankas ir spardyti kojas, bet stiprus vyriškis paklaikusiomis akimis nusitempė ją su savimi.

Nekreipdamas dėmesio į eismą Edmundas šoko į gatvę. Nedaug trūko, kad jį būtų partrenkusi karieta, bet jis sugebėjo sveikas pa-

siekti šaligatvį ir nusivijo moterį nusitempusį vyrą. Išsiskirianti balta suknią neleido pamesti jos iš akių. Vyras įsuko į skersgatvį tarp dviejų pastatų. Po akimirkos ten buvo ir Edmundas.

- Paleisk! - šaukė moteris. Jos šviesių garbanotų plaukų kupeta, išsilaisvinusi iš segtukų, išsidraikė ant pečių.

Vyras prispaudė ją prie sienos ir kumštyje sugniaužė suknelės audinį.

- *Vous l'aimerez, chérie*¹, - suurzgė užpuolikas.

- Ne! - sušuko Edmundas ir užsimojęs savo krepšiu kaip ginklu smogė vyriškiui į galvą.

Vyras susvirduliavo ir atleido gniaužtus.

Numetęs krepšį į šalį Edmundas kumščiu trenkė užpuolikui į smakrą. Smūgis parbloškė vyriškį ant grindinio.

- Šalin! *Allez! Vite!*²

Vyras pakilo ant kojų ir dingo skersgatvio tamsoje.

Edmundas atsisuko į moterį.

- Ar jis jus nuskriaudė? *Vous a-t-il blessé?*

¹ Tau patiks, mažute (pranc.) (čia ir toliau - vertėjos pastabos).

² Šalin! Greičiau! (pranc.)

Jai pakėlus galvą, veidą apšvietė gatvės žibinto šviesa.

Jis ją pažinojo!

- Panele Glenvil!

Tai buvo Amelija Glenvil. Jos brolis Markas Glenvilis buvo vedęs jo įsieserę Tesą.

Iš baimės didelės Amelijos akys žvelgė kažkur jam per petį.

- Panele Glenvil? - Edmundas palietė jos smakrą priversdamas pažvelgti į save. - Ar prisimenate mane? Aš Tesos brolis Edmundas. Susipažinome per jūsų tėvų rengtus pusryčius prieš dvi dienas.

Jos veidas kaipmat persimainė.

- Edmundai! - Ji puolė jam į glėbį. Gražioji Amelija Glenvil puolė jam į glėbį. Kas būtų patikėjęs?

Kai tą rytą Amelija įžengė į kambarį, Edmundas buvo pakerėtas jos tyro grožio. Gražus veidas. Lygi pieno baltumo oda, rausvi skruostai, žydros kaip jūra akys, ant galvos - kupeta šviesių garbanų, šviesoje tviskančių kaip auksas. Lūpos putlios, prisirpusios bučiniams. Ne-kaltos. Gundančios.

Besišypsančios, kai juos supažindino.

Visgi, po akimirkos jį supažindino su jos su-

žadėtiniu, labai padoriu jaunu vyru, škotų kavalerijos kapitonu ir dar grafo sūnumi. Realybė privertė išmesti ją iš galvos. Net jei norėtų merginti kokią jauną moterį, o jis tikrai nenori, vikonto duktė nė už ką nesusidėtų su pavainikiu.

O dabar ji jį apsikabino.

- Ką čia veikiate? - paklausė jis. - Kodėl jūs viena?

Akivaizdu, kad buvo Ričmondo kunigaikštienės puotoje. Prieš tą incidentą balta suknia turėjo atrodyti nuostabiai.

Amelija atsitraukė ir pamėgino apsitvarkyti.

- Mane čia paliko kapitonas Fauleris.

Sužadėtinis?

- Paliko? Kodėl?

Ji susigūžė.

- Apsisvaidėme keliais žodžiais.

- Jis jus paliko dėl ginčo? - Joks džentelmenas jokiomis aplinkybėmis nepaliktų damos vienos miesto gatvėje vidury nakties, ir ypač tokios nakties. - Dėl ko susiginčijot?

- Nesvarbu, - atrėžė ji.

Dabar Amelija atrodė labiau pikta nei išsigandusi. Nors tiek. Ar ji bent suvokė, kas vos nenutiko?

- Net nenutuokiu, kaip grįžti į viešbutį, - tęsė ji irzliu balseliu. - Gal galėtumėte paaiškinti, kur man eiti?

Dievulėliau! Vyras ją paliko net neįsitikinęs, kad ji žino kelią atgal?

- Verčiau jus palydėsiu.

Amelija pasitrynė rankas.

Edmundas iškart nusivilko švarką.

- Prašau, apsivilkite.

- Ar dabar jau galime eiti? - jos balsas truputį sudrebėjo. - Apsistojau *Hotel de Flandre*.

Būtų geriau, jei ji ir toliau pyktų.

- Prisimenu tik tiek.

Edmundas pakėlė savo krepšį ir pasiūlė jai įsikibti į parankę. Amelija nekantriai suspaudė jo ranką.

Iš skersgatvio tylos jie žengė atgal į gatvės kakofoniją.

- Stipriai laikykitės, - įspėjo jis.

Amelija įsikibo tvirčiau, žmonės trankėsi į juos iš visų pusių, kareiviai skubėjo į mūšį, visi kiti ieškojo saugaus prieglobsčio.

Kas pasidarė Fauleriui, kad paliko ją vieną tokią naktį? Juk čia ne popietės pasivaikščiojimas po Meiferą. Jau po pirmos valandos nak-

ties, po gatvės pasklidę kareiviai tuoj stos į mūšį, o miestas, gali būti, bus okupuotas prancūzų. Ji jau patyrė, kas gali nutikti gražiai vieniškai moteriai tokioje sumaištyje.

Amelija buvo pakankamai graži, kad suviliotų bet kurį vyrą. Net ir Edmundą. Tačiau jam nederą apie tai galvoti.

- Argi jums nereikia prisijungti prie savo būrio? - paklausė ji pro šalį prajojus būreliui belgų kavaleristų. Žirgų kanopos mušė maršą į gatvės grindinį.

Taip, jam reikėjo kiek įmanoma greičiau susirasti savo būrį, bet kam ją jaudinti?

- Labiau bijau, ką man padarys mano sesuo ir jūsų brolis, jei paliksiu jus vieną gatvėje. Mano sesuo pririštų mane prie vežimo, o po to ketvirčiuotų. Jūsų brolis turbūt sugalvotų ką nors baisesnio.

- Bet jei nieko jiems nesakytumėte, jie ir nesužinotų, - susierzinusi atkirto Amelija. - Nes aš nesirengiu niekam pasakoti apie šią naktį.

Edmundas lengvu juokeliu tik norėjo praskaidrinti košmarišką naktį.

- Tuomet mane pasmerktų sąžinė, - tarė jis. - Negalėčiau sau atleisti, jei palikčiau jus vieną.

- Priešingai nei kai kurie džentelmenai, - su-

murmėjo Amelija.

- Turiu dar daug laiko nusigauti pas savo būrį, - vylingai tarė jis. - Nemanau, kad Napoleonas dabar nemiega.

Gražūs žodžiai, bet kas žino, kiek mylių Napoleoną skiria nuo Briuselio? Edmundas girdėjo skirtingų nuomonių. Visgi, dėl vieno galėjo būti tikras - vyrai netrukus stos į kovą. Ir žus.

Dabar Edmundas sutelkė mintis, kaip Ameliją išvesti iš minios be jokių nuotykių. Kol pasiekė Šventojo Mykolo ir šventosios Gudulos katedrą, gatvės pratuštėjo. Katedra didingai kilo į nakties dangų. Gelsvas akmuo švietė tamsos fone. Edmundas pagalvojo, kad prieš mūšį nemažai vyrų stabtelės pasimelsti šioje gotikinėje bažnyčioje. Nuo to, kad pasimels, blogiau nebus.

Pasimels, kad nežūtų.

Edmundas papurtė galvą.

- Negalvok apie tai, - įsakė sau, bet jis jau dalyvavo daugelyje mūšių, matė, kaip žuvo daugybė šaunių vyrų. Kareiviai visada sakydavo, kad gali išnešti sveiką kailį tik iš tam tikro skaičiaus mūšių.

Mis Glenvil persibraukė akis pirštinėtais pirštais. Ar ji verkia? Jei tik būtų galėjęs ją apsau-

goti nuo šios baisios nakties... Amelija buvo per graži ir per tyra, kad kas nors su ja taip šiurkščiai elgtųsi. Pagalvojęs, ką rengėsi padaryti tas padugnė, Edmundas sugniaužė kumščius.

Jiems abiem reikėjo kažkaip prasiblaškyti.

- Tai, kas nutiko kapitonui... kapitonui... kuo jis vardu? - Edmundas apsimetė, kad neprisi-
mena.

- Fauleris, - Amelija išspjovė jo vardą kaip didžiausią bjaurastį.

- Kapitonui Fauleriui.

- Mes susiginčijome, ir jis mane paliko, - atsakė ji nusisukusi.

Niekšas.

- Dėl ko reikėjo susiginčyti, kad vyras jus paliktų?

Katedros durys atsidarė, iš vidaus sklido žvakių šviesa. Išėjo galvą nuleidęs uniformuotas vyras. Edmundas tikėjosi, kad jo maldos bus išklausytos.

Jis vėl atsisuko į panelę Glenvil.

- Papasakokite, dėl ko susiginčijote su kapitonu Fauleriu.

Ji ir vėl pasivalė akis.

- Jokiu būdu.

- Ar dėl to dabar verkiate? - spyrėsi jis. Edmundas išsigando, kad ašarų priežastis ne tas vyras, kurį matė skersgatvyje.

- Aš neverkiu! - sušuko ji. - Aš pykstu.

Pyktis daug geriau. Šaunuolė.

Ir jam taip lengviau. Jis pernelyg jaudinosi, kad, jei atguls mūšio lauke, daugiau niekada nebepamatys tokios gražuolės kaip Amelija Glenvil.

- Tai ne jūsų reikalas, - plykstelėjo ji.

- Be jokios abejonės, - nesitraukė jis. Elgėsi labai nedžentelmeniškai, bet bent trumpam nuvaikė kraupias mintis. - Bet sakėte, kad nesakysite apie tai nei savo broliui, nei mano seseriai, o man atrodo, kad būtų geriau, jei kam nors pasipasakotumėte, nes tos mintys jus užgrauš. Aš tikrai niekam neišplepėsiu.

Nes gali būti, kad netrukus bus negyvas.

- Kodėl turėčiau pasakoti jums? - arogantiškai paklausė Amelija.

Jis jau užsimiršo. Kalbėjosi su ja kaip su sau lygia.

- Taip, tokiems kaip aš geriau nepasakoti.

- Tokiems kaip jūs? - paklausė ji sutrikusi.

Ar dar reikia aiškinti?

- Esu tikras, kad kas nors pašnabždėjo mano

gimimo aplinkybes jūsu švelnioms auselēms.

- Kaip tai susiję su mūsų pokalbiu? - paklausė Amelija ir nedrąsiai nusišypsojo. - Bet esate teisus, man kai kas pašnabždėjo apie jūsų gimimo aplinkybes.

Edmundas patenkintas šyptelėjo.

- Jūsų sesuo nemažai apie jus pasakojo, - tęsė ji.

Jis nusijuokė.

- Ką ji jums pasakojo? Kad buvau siaubingas berniūkštis, kuris ją erzino ir krėtė išdaigas?

- O jūs nesiginate? - Amelija dirstelėjo į jį, bet greitai nusisuko.

Taip jau geriau. Kas būtų pagalvojęs, kad jis džiaugsis, jog apie jį kalbama? Tačiau bent jau galėjo negalvoti apie blogesnius dalykus.

- Tesa negalėjo jūsų informuoti apie mano prasižengimus kariuomenėje. Apie tai seserys nieko nežino. Jų auselės taip pat švelnios.

Amelija suklapsėjo blakstienomis.

- Prasižengimus? Ar jūs koks palaidūnas? Nes mane įspėjo nuo tokių laikytis atokiau.

- Tuomet galvokite, kad jus įspėjau, - pajaukavo Edmundas. - Aš begėdis palaidūnas.

- Tikrai? - paklausė ji beveik pašnabždomis.

Ar jis nuėjo per toli? Ar priminė ją užpuolusi padugnę?

- Su manimi jūs visiškai saugi, panele Glenvil....